Foc apagat

Vora el foc manyac, tot calla caduc.
S'esfuma el baf dels mots
que no ens hem dit
com boira d'hivern amb alè poruc.
I ja ni un vol de cendres –temps d'oblit,
ni l'espurna alada d'un tors feixuc.

L'estalzí és ara mascara d'anhels
en l'atzucac bardissenc.
Glaç a frec.
Cremen feixos d'hores sota els estels.
Ombra allargassada d'un captard cec.
I al fons de la terra, sagnen arrels.

Pel camí de l'aigua clara, enyorança.
Lluny, però, de la mort
floriran dies,
amb pètals d'albor privats de recança.
I em duran somnis d'argent, les falcies.
Ones verges del blat esvelt quan dansa.

Al ras, un xiscle agut s'endurà el dol.
Com més maltempsada
se'n va la vida,
molt més tenaç la branca nua al vol.
Foc apagat. La taula recollida.
I el dia que s'adorm amb fosc ressol.

Francesc Culleré Moragues
Premi Drac 2011